



Sygn. akt IV KK 252/14

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika

w sprawie M. G.

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 13 marca 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego M. G.  
przekazuje Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego  
rozpoznania.**

### **UZASADNIENIE**

Prokurator Rejonowy w B. oskarżył M. G. o to, że:

W dniu 25 października 2013 r. w B. znajdując się w stanie nietrzeźwości 0.79 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód marki Daewoo TICO o nr rej.[...], to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Jednocześnie na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. prokurator wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kar i środków karnych uzgodnionych z oskarżonym za czyn z art. 178a § 1 k.k. tj.:

- 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawiedzeniem jej wykonania na okres 3 lat,
- oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,
- zakazu prowadzenia pojazdów na okres 2 lat.

Uzgodniono także zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów i opłaty sądowej (k. 21, k. 28).

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 19 marca 2014 r., wydanym na posiedzeniu w trybie art. 343 § 6 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., uznał M. G. za winnego tego, że w dniu 25 października 2013 r. w B., znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,79 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód marki Daewoo Tico o nr rej.[...], to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;

na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał go w okresie próby pod dozór kuratora;

z mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa (k. 39 - 40).

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 21 marca 2013 r. (k.40 i k. 44).

W dniu 21 lipca 2014 r. kasację od tego wyroku złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść M. G. i **zarzucając** rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na wymierzeniu bez przeprowadzenia rozprawy oskarżonemu M. G. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, mimo wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. który zawierał

uzgodnioną z oskarżonym propozycję orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów na okres 2 lat, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma Prokurator Generalny gdy wskazuje, że Sąd Rejonowy w B., mimo iż orzekał w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 k.p.k., nie sygnalizując stronom potrzeby modyfikacji wniosku prokuratora, który zawierał uzgodnioną z oskarżonym M. G. propozycję orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów na okres 2 lat, nie uwzględnił w całości tego wniosku, albowiem wbrew określonym we wniosku warunkom skazania dokonał zawężenia uzgodnionego „zakazu prowadzenia pojazdów” w postaci orzeczenia na podstawie art. 42 § 2 k.k. zakresowo ograniczonego zakazu prowadzenia „wszelkich pojazdów mechanicznych”, oraz sprzecznie z ustaleniami porozumienia procesowego wydłużył okres obowiązywania rzeczonoego zakazu z 2 do 3 lat.

Na podstawie art. 39 pkt 3 k.k. w zw. z art. 42 § 2 k.k. możliwe jest orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia:

1. wszelkich pojazdów,
2. pojazdów określonego rodzaju.

Z treści zaakceptowanej przez prokuratora propozycji warunków skazania pochodzącej od M. G. (k.21, 28) wynika, iż przedmiotem porozumienia, a w konsekwencji wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 k.p.k., był m.in. środek karny w postaci „zakazu prowadzenia pojazdów”, co należy rozumieć jako zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów. Sąd Rejonowy w B., w realiach sprawy, nie miał zatem podstaw do przedmiotowego zawężenia środka karnego do - jak to uczynił - „wszelkich pojazdów mechanicznych”.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że wniosek o dobrowolne poddanie się karze musi być uzgodniony między oskarżycielem i oskarżonym. Jeśli wniosek nie został ostatecznie uzgodniony, powoduje to konieczność wezwania stron do jednoznacznego skonkretyzowania jego treści. Dopiero w takiej sytuacji i po zbadaniu zgodności treści wniosku z obowiązującymi przepisami, a więc po

stwierdzeniu podstaw do uwzględnienia wniosku, sąd może wydać wyrok bez przeprowadzenia rozprawy.

W niniejszej sprawie wnioski nie ujawniły wad, nie zachodziły też wątpliwości co do treści porozumienia, a zatem Sąd Rejonowy w B. był więc związany treścią wniosku prokuratora. Mógł go więc uwzględnić jedynie w całości lub ewentualnie wezwać strony do jego modyfikacji, a w przeciwnym wypadku, zgodnie z dyspozycją art. 343 § 7 k.p.k., skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, z pominięciem trybu określonego w art. 343 k.p.k. W uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt IV KK 57/13, LEX nr 1314559, Sąd Najwyższy wskazał, że sąd orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 § 1-6 k.p.k., jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, poczynionych na podstawie art. 335 § k.p.k. Nie może wydać innego wyroku niż skazujący i orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony. Złożony zatem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora o orzeczenie "uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego" (oskarżyciel i oskarżony zgadzają się na takie, jak zawarte we wniosku, rozstrzygnięcie sprawy) jest w tym sensie wiążący dla sądu, że potrzeba dokonania zmiany w jego treści wymaga dokonania modyfikacji wniosku z udziałem stron bądź skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k. – „jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych”). Innymi słowy, sąd nie może samodzielnie dokonać zmian w treści wniosku złożonego przez prokuratora na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., a każda samodzielna zmiana treści takiego wniosku przez sąd stanowi zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym, co w konsekwencji oznacza, że sąd wymierza oskarżonemu karę, na którą prokurator i oskarżony nie wyrazili zgody. Jeżeli zatem sąd orzeka na posiedzeniu z wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, bez uprzedniej modyfikacji stanowiska stron, karę inną od proponowanej przez oskarżyciela, albo też karę, na którą oskarżony nie wyraził wcześniej zgody, to tym samym rażąco narusza art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy z mocy 537 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

